

La misteriosa mirada del flamenco

Direcció i guió: Diego Céspedes **País:** Xile **Durada:** 108 min **Any:** 2025 **Gènere:** Drama
Interpretació: Tamara Cortés, Matías Catalán, Paula Dinamarca, Claudia Cabezas...
Música: Florencia Di Concilio **Fotografia:** Angello Faccini **Distribuïdora:** Bteam Pictures
Estrena a Espanya: 16/01/2026
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

A principis dels 80, al desert xilè, la Lidia, d'onze anys, creix en el si d'una amorosa família *queer* empesa al caire d'un desagradable i polsós poble miner. Se'ls culpa d'una misteriosa malaltia que comença a propagar-se, que es diu que es transmet a través d'una sola mirada, quan un home s'enamora d'un altre. En aquest *western* modern, la Lidia lidera una recerca de venjança, enfrontant-se a la violència, la por i l'odi, on la família és el seu únic refugi i l'amor podria ser el veritable perill. (FilmAffinity)

CRÍTICA

15/05/2025 - CANES 2025: El desert es posa de gala en el primer llarg de Diego Céspedes, una cinta queer en què el desig, l'amor i la mort s'entrellacen en un espectacle barroc amb tocs de western

"Us presentaré la desfilada de tot el meu bestiar. Mostraran el seu art, la seva seducció, la seva bellesa, la seva amabilitat, el seu talent i, per descomptat, la seva picardia." Amb el seu primer llargmetratge, **La misteriosa mirada del flamenco**, que ha estat presentat a la secció Un Certain Regard del 78è Festival de Canes, el cineasta xilè **Diego Céspedes** demostra el seu indiscutible talent com a cineasta amb una visió extravagant i *queer* d'un tema força arriscat, i tot això mitjançant un estil anticonformista a cavall entre la narració i el *western*: l'epidèmia de la sida a principis dels anys 80, amb la seva estela de rumors infundats i fantàstics que estigmatitzaven i marginaven la comunitat homosexual.

El director decideix abordar aquest drama -sobre el qual plana l'ombra de la mort i que també planteja qüestions d'identitat sexual- d'una manera barroca i amb un to amorós. El lloc on ens trobem no és altre que el desert, al nord de Xile i en ple 1982, en el més profund aïllament. A dues passes d'un poble miner de cabanyes precàries hi ha Maison Alaska, un cabaret on viuen un grup de transvestits: la líder Boa (la carismàtica **Paula Dinamarca**), la seductora Flamenco (l'excel·lent **Matías Catalán**), l'Àguila, la Leona, l'Estrella, la Piraña i la Chinchilla. A tot això s'afegeix, com a fil conductor de la història, la Lidia (**Tamara Cortés**), una nena d'11 anys abandonada i adoptada per la Flamenco i per tots els altres membres d'aquesta "família" molt excèntrica que, entre natió i espectacles amb lluentons per tot arreu, no dubten a donar algun cop de puny quan l'entorn exterior exclusivament masculí i molt rude ho requereix.

"La pesta t'acabarà contagiant". La ignorància, el sentiment de culpa, la por i la covardia han donat origen a una llegenda local: es diu que els miners es posen malalts quan creuen la mirada amb les persones que viuen a Maison Alaska. Es cremen els cadàvers, s'embenen els ulls, regnen la paranoia i els insults, però res no podrà interferir en la passió entre el Yovani (**Pedro Muñoz**) i la Flamenco, o entre el Clemente (**Luis Tato Dubó**) i la Boa. No obstant això, quan hi ha caçadors i preses, "sang i semen", la mort i l'amor s'entrellacen als racons foscos de la llacuna. I la jove Lidia, amb l'ajuda del seu jove company Julio (**Vicente Caballero**), intenta donar sentit a tot això.

"T'explicaré el que sé, i tu t'ho imaginaràs." En impregnar la seva pel·lícula de la recerca de respostes i de veritat d'una preadolescent, **Diego Céspedes** inventa el seu propi territori cinematogràfic a mig camí entre el realisme cru tenyit de *western* i el surrealisme teatral, i tot això en el marc d'un esplèndid entorn natural acompanyat d'una preciosa banda sonora (composta per **Florencia di Concilio**). Es tracta d'una estètica que aporta gran personalitat a una pel·lícula la dimensió al·legòrica de la qual no és especialment revolucionària, però que compleix amb la promesa d'una audaç proposta híbrida i d'un homenatge a l'esperit rebel i amorós —malgrat el patiment— d'una comunitat unida: "Puc ser una puta, una lladre o una mentidera, però mai no seré una desertora."

Fabien Lemerrier - cineuropa.org